

Terug in Willems hoofd

Geluk is voor iedereen verschillend. Sommige mensen zijn gelukkig omdat ze goede vrienden hebben, andere mensen zijn gelukkig omdat ze een glorieuze carrière nastreven, nog andere mensen zijn gelukkig omdat ze een liefdevolle relatie hebben en er zijn ook mensen die hun geluk uit een of andere hobby halen.

En ik? Ik zou niet weten waarom ik gelukkig zou moeten zijn. Ik ben altijd al een eenzame buitenstaander geweest, ik doe een saaie studie omdat ik nu eenmaal niets anders kan dan me terugtrekken achter een computer, de enige vriendin die ik ooit heb gehad heeft nooit bestaan en hobby's heb ik ook al niet. Nee, mijn leven kent niet zo veel geluk. Als ik niet in een collegezaal, in de bibliotheek of bij een saai practicum zit, ben ik bijna altijd in mijn studentenkamer. Met muziek, films en zelfs huiswerk probeer ik mezelf af te leiden van jou, maar je blijft telkens weer door mijn hoofd spoken.

Ook nu is het weer zover. Het is iets na middernacht en ik lig op mijn rug in bed. In mijn verbeelding zie ik je op de rand van het bed zitten. Ik denk aan je mooie figuur, je prachtige lange haar en vooral je mooie, bruine ogen. Zo lig ik hier al een tijdje aan je te denken. Ik begin me steeds machtelozer te voelen. Het leven leek zo mooi vorig jaar, maar je bent er niet meer. Erger nog: je bent er nooit geweest. Ik had je verzonnen omdat ik met die stomme pillen was gestopt. Maar of je nou echt bestond of niet, je was er voor me. En nu niet meer. Ik voel de tranen in mijn ogen. Ik mis je, Anja, ik mis je echt! Jij was mijn bron van geluk, maar je was er niet echt. En nu ben je er helemaal niet meer. Ik heb nog zo veel herinneringen aan je, maar ik weet dat ze allemaal zijn verzonnen. En toch waren ze echt voor mij... Je was er, Anja, je was er godverdomme! Ik barst in snikken uit. Geluk is er niet voor iedereen.

Gisteren ben ik nog bij de psychiater geweest. Ik moet sinds vorig jaar regelmatig bij hem komen, zodat hij goed kan bijhouden of ik niet weer ben gestopt met het innemen van mijn pillen.

„Hoe gaat het met je, Willem?" vroeg Jansen, nadat ik was gaan zitten. „Ach ja... Eigenlijk nog net als de vorige keer." Jansen bleef me zwijgend aankijken, dus ik vertelde verder. „Leeg, eenzaam, ongelukkig..." Jansens blik werd wat ernstiger. „Hoe gaat het met je huisgenoten? Heb je al geprobeerd meer contact te zoeken?" Hier hadden we het de vorige keer inderdaad over gehad. „Nee, ik kan het echt niet... Als ze met z'n allen zitten te eten of in de woonkamer tv zitten te kijken, voel ik me er echt niet bij horen. Alleen al bij de gedachte om er bij te gaan zitten en met ze te gaan praten, voel ik me angstig. Ik denk ook niet dat dat gaat veranderen." „Misschien moet je het toch gewoon proberen, Willem. Je moet er toch aan gewend raken om contact te hebben met de mensen om je heen. Anders zul je niet minder eenzaam worden." Ik keek even hulpeloos naar beneden en vroeg me af waarom anderen altijd zo makkelijk kunnen doen over dingen waar ze eigenlijk niets van weten. Een beetje boos keek ik Jansen aan. „U weet gewoon niet wat het is. U bent altijd een sociaal persoon geweest, net als bijna alle mensen die u kent. U ziet constant dat mensen sociaal contact zoeken. Voor mij is het gewoon niet zo simpel. Ik durf het niet en ik wil het ook eigenlijk helemaal niet. Ik hoor gewoon niet thuis in een grote groep mensen. U kunt dat gewoon niet begrijpen! De enige die me begreep..." Even was ik stil, want ik wist dat ik dit niet had moeten zeggen. „De enige die me begreep, was Anja!"

Het was even stil geweest. „Willem, heb je je er nou nog steeds niet overheen gezet?" Ik hoorde de bezorgdheid in zijn stem, maar ik was toch niet blij dat we het hier nu weer over gingen hebben. Ik voelde me nog bozer worden. „Ik neem dagelijks mijn pillen in, dus wat wilt u nou? Ik snap nu het verschil wel tussen de werkelijkheid en mijn fantasie. Maar dat betekent niet dat ik Anja ben vergeten. Ik heb nog steeds herinneringen... mooie herinneringen. Die gaan niet weg van die stomme pillen!" Jansen had een beetje radeloos uit het

raam gekeken en had toen gezegd: „Als je je pillen maar netjes blijft innemen, Willem. Geen domme dingen doen.”

Het is woensdagmiddag en ik zit in de universiteitsbibliotheek. Tot enkele maanden geleden studeerde ik altijd op mijn kamer, maar mijn kamer is geen goede leerplek. De gordijnen die bijna altijd dicht zijn en het totale gebrek aan vrienden die geregeld langs komen lijken een goede bescherming tegen afleiding, en de te harde muziek van Pieter is er ook lang niet altijd. Maar nee, die donkere kamer biedt juist veel te veel afleiding. Mijn meeste herinneringen aan Anja spelen zich er af. Normaalgesproken heb ik toch niets beters te doen dan aan haar denken, maar voor studeren is enige concentratie wel handig. De universiteitsbibliotheek is de perfecte plek: heel stil en heel neutraal.

Dus daar zit ik, met mijn algebra-boek. Echt interessant is het niet, dus af en toe kijk ik een beetje om me heen. Wat is dit toch eigenlijk een mooie plek. De totale rust tussen al die boeken. Er zijn ook wel allerlei andere mensen, maar praten doen ze toch niet. Sterker nog: dat mag hier niet eens. De meeste mensen heb ik hier wel vaker gezien. Volgens mij zijn het dezelfde mensen die hier telkens komen. Van de vijf mensen die het dichtst bij mij zitten, heb ik er drie vaker gezien: een beetje dikke jongen die altijd heel geconcentreerd aan het lezen is, een jongen in een overhemd die een paar keer per uur wegloopt omdat hij weer wordt gebeld en een lief meisje met een bril en haar donkerblonde haar altijd in een paardenstaart. Zij lijkt me heel aardig, maar eigenlijk ken ik haar helemaal niet. Ze glimlacht wel eens vriendelijk als we allebei om ons heen aan het kijken zijn, maar ik heb haar nooit durven aanspreken. Maar ach, ik zou toch nooit iets met haar kunnen hebben. En ook niet met een ander meisje. Er is nu eenmaal geen tweede Anja.

Ik besluit maar even pauze te nemen. Het gebouw waarin de bibliotheek is gevestigd, heeft ook een kantine. Als ik in de bibliotheek studeer, ga ik meestal tussendoor even aan m'n cafeïnespiegel werken.

De kantine is vandaag voller dan ooit. Nadat ik koffie heb gehaald, kijk ik om me heen om een beschikbaar tafeltje

te zoeken. Straks moet ik nog bij anderen aan een tafeltje gaan zitten... Nee, dan zou ik liever ergens in een hoekje gaan staan. Gelukkig zie ik dat er nog één tafeltje helemaal vrij is. Snel loop ik er heen. Ik ga op één van de lege stoelen zitten en giet voorzichtig een warme teug koffie naar binnen. Koffie is heerlijk. Van koffie word je wakker. Koffie hoort bij het leven. Koffie is zwart.

Als mijn blik afdwaalt naar de ingang, zie ik dat het meisje met de bril en de paardenstaart net naar binnen komt lopen. Ik zit op veilige afstand, dus ik blijf even naar haar kijken. Ze haalt thee en kijkt dan om zich heen. Ik kijk ook om me heen en zie dat er nog geen tafeltjes vrijgekomen zijn. Een klein glimlachje verschijnt om mijn mond bij de gedachte dat ik net precies hetzelfde probleem had.

Als ik mijn hoofd terugdraai, zie ik dat ze mijn kant op komt lopen. Ze glimlacht vriendelijk. Oh, ze kijkt mij aan. Ik glimlach terug en kijk dan snel weer de andere kant op. Nog maar even een slokje koffie nemen om zo nonchalant mogelijk over te komen. Maar als de koffie nog maar halverwege mijn slokdarm is, hoor ik haar stem ineens.

„Hoi." Het meisje pakt een lege stoel en schuift bij mij aan tafel. Ik voel dat mijn hart harder gaat kloppen en ik weet dat het niet door de koffie komt. „Hoi," zeg ik terug. Zij roert een beetje in haar thee en ik weet niet waar ik moet kijken. Gelukkig duurt het maar een paar seconden voordat zij weer wat zegt. „Ik zie jou wel vaker hier," zegt ze terwijl ze me met een bijna mysterieus lachje aankijkt. Ik zie door haar brillenglazen dat ze groene ogen heeft. „Eh... Ja, klopt," hoor ik mezelf antwoorden, „Ik zie jou ook wel vaker." Ik neem snel nog een slok van m'n koffie. Hoe sneller ik het op heb, hoe sneller ik hier weg mag. „Wat studeer jij?" vraagt ze. „Informatica. Maar ik vind er eigenlijk niet zo veel aan." „Oh, waarom studeer je het dan?" „Tja, ik ben niet zo... eh, communicatief." Ik zie dat ze er om moet lachen, maar op een leuke manier. Het is geen uitlachen, wat ik na mijn middelbare-schooltijd goed kan herkennen.

„En jij? Wat studeer jij?" vraag ik en ze antwoordt dat ze Geschiedenis studeert. „Ik ben best wel een boekenwurm. Ik ben op zich ook niet het meest communicatieve wezen op

aarde." Bij het uitspreken van het woord "communicatieve" glimlacht ze begripend naar me. Ik voel mijn hart ineens weer heel hard kloppen, terwijl ik in haar mooie, groene ogen kijk. Wauw, ze is echt leuk! Kon ik haar maar zoenen, en de rest van mijn leven met haar onder een palmboompje op Hawaiï gaan zitten...

Het wordt weer even stil en ik nip nog maar wat verder van mijn koffie. Dan vraagt ze ineens: „Hoe heet je eigenlijk?“ „Willem. En jij?“ „Ik heet Norina, maar je mag me wel Noor noemen.“ Ik kijk haar even aan en zie dat ze mij ook aankijkt. „Aparte naam.“ „Ja, daarom noemen de meeste mensen me ook Noor.“ „Oh. Ik vind Norina op zich juist wel leuk.“ Norina bloost en kijkt opzij, waardoor ik haar gezicht van de zijkant kan bewonderen. Een wipneus, een leuke bril en haar glanzende, donkere haar in een paardenstaart die enthousiast meebeweegt als ze haar hoofd draait. Ze lijkt me heel aardig en ze ziet er nog geweldig uit ook. Vol verlangen staar ik haar kant op, maar ik heb geen idee wat ik tegen haar zou moeten zeggen.

Als ze haar gezicht weer mijn kant op heeft gedraaid, kijken we elkaar een tijdje aan. Mijn hart blijft maar harder kloppen, en ik voel me heel week worden. Alsof ik ineens verlamd ben en me niet meer kan bewegen. Het moment lijkt heel lang te duren.

„Doe je trouwens nog iets naast je studie?“ vraagt Norina ineens. „Nee, eigenlijk niet.“ „Oh, maar je vindt Informatica niet leuk, zeg je net. Dan moet je toch iets anders leuks doen?“ Ik glimlach naar haar. „Tja...“ Ze zou toch niet teleurgesteld zijn omdat ik eigenlijk maar een luilak ben? „Stille wateren hebben diepe gronden,“ zegt ze terwijl ze me lachend aankijkt, „Waar houd jij je zoal mee bezig, als het niet Informatica is?“ Ik denk even na. „Waar houd jij je mee bezig dan?“ Ze moet lachen, maar geeft geen antwoord. „Nee Willem, ik vroeg het eerst.“

Ik giet snel het laatste bodempje koffie in mijn mond en sta op. „Ik ga maar weer eens leren...“ Terwijl ik wegloop, hoor ik Norina nog iets zeggen. „Willem?“ Ik draai me om. „Ik hoop dat we elkaar binnenkort nog eens spreken.“ „Ik hoop het ook,“ zeg ik zo normaal mogelijk, maar ik heb het ineens

heel warm. Norina drinkt snel haar thee op en loopt met me mee.

Daarna in de bibliotheek wisselen we nog veel lieve blikken uit, maar van binnen voel ik me raar. Enerzijds ben ik heel blij, maar anderzijds voel ik me heel ongemakkelijk met de situatie. Ik doe vergeefse pogingen om me verder te verdiepen in de algebra, maar mijn studieboek lijkt voor vandaag gesloten.

Die avond lig ik in bed weer na te denken, zoals bijna iedere avond. Nu gaat het echter niet alleen over Anja, maar ook over Norina. Ik ben diep onder de deken gekropen en ik zou willen dat ik er nooit meer onder vandaan hoef te komen. Contact met een leuk meisje... Nee, het kan niet. Waarom zou ik dat ook willen? Ze ziet er leuk uit en ze is misschien ook wel heel aardig, maar ze is niet Anja. Ik wil alleen Anja. Ze was alles voor me, en ze was ik elk opzicht perfect. Iets met een ander meisje krijgen zou verraad zijn, misschien niet aan Anja maar in ieder geval aan mezelf.

Ik draai me nog eens om en kijk naar de wekker. Bah, ik lig al weer drie kwartier wakker. Waar blijft Klaas Vaak om me te verlossen van deze moeilijke wereld en me mee te nemen naar de plek waar ik me eigenlijk nog het veiligst voel: Dromenland?

Het is nog geen week later als ik Norina al weer zie, in de bibliotheek. Als ze me vlak na binnenkomst ziet, komt ze bij me zitten. „Hoi," fluistert ze en ze pakt een boek uit haar tas. Ongeveer een uur zitten we te lezen, totdat ze ineens fluistert of ik ook niet toe ben aan een pauze. Samen lopen we naar de kantine en daar halen we koffie en thee.

„Zo, daar zitten we weer," zegt ze en ik knik. „Je moet me trouwens nog steeds vertellen wat jouw interesses zoal zijn, Willem." Ik moet een beetje lachen. „Je hebt precies onthouden waar we waren gebleven, hè? Eh... Nee, ik heb niet echt veel interesses. Ik ben niet zo veelzijdig." Norina kijkt me een beetje ongelovig aan. „Niet veel... Maar welke interesses heb je dan wel?" „Ach ja," zucht ik, „Eigenlijk houd ik me alleen bezig met persoonlijke dingen." „En die wil je

liever niet vertellen zeker?" „Eh... Nou, nee. Het zou toch maar heel raar klinken voor een buitenstaander. Maar vertel jij dan eens waar jij je mee bezig houdt." Snel begin ik van mijn koffie te drinken, zodat ik een extra excuus heb om even niet te hoeven praten.

Norina denkt even na. „Ik lees heel veel, van alles. Niet alleen voor mijn studie, maar ook als ontspanning. Dat deed ik al toen ik nog vrij klein was. Volgens mij zou ik niet weten wat ik moest doen als ik een week niet mocht lezen." Ze drinkt een slokje thee. „Lezen kun je lekker in je eentje doen, in je eigen tempo. Je kunt helemaal opgaan in een verhaal of heel veel te weten komen over iets. Ik vind het gewoon prachtig."

Ik geniet van het enthousiasme waarmee ze vertelt. „En jij? Lees jij veel?" „Nee, niet zo heel veel. Maar ik vind het af en toe wel leuk. Het is wel goede afleiding." Norina glimlacht. „En als jij niets te doen hebt, wat doe je dan? Gewoon achter je computer zitten?" Ik knik en drink nog wat koffie.

Zonder precies te weten waarom, voel ik ineens heel sterk de behoefte om haar te vertellen over Anja. „Norina, heb jij eigenlijk een relatie? Of een relatie gehad?" Norina kijkt me verbaasd aan en zegt: „Eh, nee. Allebei niet. Hoezo?" „Nou... Dat persoonlijke waar ik me eigenlijk veel mee bezig houd, heeft daar een beetje mee te maken." Norina zet haar thee neer en luistert aandachtig als ik haar vertel dat ik naar de psychiater ga en dat ik pillen krijg omdat ik anders niet meer weet wat werkelijkheid is en wat niet.

„Vorig jaar heb ik een tijdje niet m'n pillen genomen en toen heb ik... Ach ja, het zal vast heel dom klinken. Maar ik heb toen een tijdje een... een soort imaginaire vriendin gehad." Norina kijkt me met grote ogen aan. „Wauw! Dat is nogal wat, lijkt me." „Ja, dat kun je wel zeggen. Ik was enorm verliefd en ik was heel blij dat ze er was, maar ze was er dus eigenlijk niet. Enne... Tja, ik denk nog steeds vaak aan haar en aan die periode. Ik mis haar vreselijk." Norina kijkt me heel sprakeloos aan. Ik voel mezelf weer heel week worden. Ik heb nog nooit eerder iemand over Anja verteld, behalve de psychiater en mijn ouders. Een heel verdrietig gevoel maakt

zich van mij meester, het gevoel dat ik ook wel eens 's avonds heb voordat ik moet huilen. Snel drink ik het laatste beetje koffie op. „Zullen we maar weer gaan leren?“ Ik probeer zo gewoon mogelijk te klinken, maar ik moet moeite doen om mijn tranen te bedwingen. Het afgelopen jaar heb ik meer gehuild dan in mijn hele leven ervoor, maar alleen als ik in mijn eentje op mijn kamer was. Huilen is iets persoonlijks, wat ik niet doe met anderen erbij. (Behalve natuurlijk bij Anja.)

Norina en ik lopen weg, in de richting van de bibliotheek, als ze ineens een arm om me heen slaat. „Oh Willem, wat erg.“ Vol medelijden kijkt ze me aan, en ik voel de tranen in mijn ogen springen. Snel ren ik naar het toilet, waar ik het komende half uur niet vandaan kom.

Als ik iets later naar de bibliotheek ga om mijn boeken te halen en naar huis te gaan, loopt Norina nog even met me mee. „Sorry dat ik net zo doorvroeg...“ „Maakt niet uit. Het is gewoon... Ik heb het hier bijna nooit over met iemand. Ik ben blij dat ik het heb verteld.“ Norina kijkt me opgelucht aan. „Misschien moesten we eens langer praten, ergens anders. Waar woon je?“ Ik vertel haar waar ik woon en ze zegt dat ze vanavond wel langs zal komen. Ze kust me vlug op mijn wang en loopt dan terug naar de bibliotheek. Ik draai me om en loop naar buiten. Het besef dat ik zojuist met een bijna vreemd iemand heb gepraat over Anja, geeft me een heel raar gevoel. Opgelucht, maar ook verward.

Die avond om ongeveer acht uur lig ik zenuwachtig op mijn bed, naar het plafond te staren. Wat een vreemde dag is het toch. Ik weet ook niet goed wat ik er allemaal van moet denken. Op zich is het natuurlijk mooi dat Norina nu langs gaat komen, want ik vind haar best leuk. En ik heb zelfs al met haar gepraat over Anja. Maar dat is misschien net het probleem... Hoe kan ik Norina nou als vriendin gaan zien als we het nu al over Anja hebben? Maar ach, misschien ziet zij het ook helemaal niet zo. Misschien is het allemaal maar vriendschappelijk. Ik weet het niet. Kon ik maar weer wegkruipen onder de deken en in slaap vallen... Ontsnappen uit deze moeilijke wereld, weg naar de andere wereld.

Tring! Als ik ineens de deurbel hoor, denk ik gelijk dat

het wel eens Norina zou kunnen zijn. Ik loop snel naar de gang en zie dat Remco de deur al heeft geopend. Jawel, daar staat ze. „Hallo, ik kom voor Willem.” Remco kijkt even heel verbaasd. „Eh... Ja, die woont hier. Kom binnen.” Ik loop snel hun kant op en begroet Norina. Met open mond kijkt Remco toe hoe ik met Norina naar mijn kamer loop en de deur sluit. Ik open mijn koelkast en bied haar iets te drinken aan.

„Zo, dus jij houdt wel van metal?” Norina kijkt belangstellend naar de posters die aan de muur hangen. Ik knik. „En jij? Naar wat voor muziek luister jij zoal?” „Och, ik heb niet zo'n specifieke smaak. Ik luister eigenlijk naar van alles.” Ik schenk cola in en geef haar een glas. Ik ga op mijn bed zitten. Norina kijkt nog even rond en gaat dan naast me zitten. „Ik vind dat je wel een leuke kamer hebt, Willem. Volgens mij past hij wel bij je.” Ze kijkt me aan met een sympathieke blik en ik ben blij met het compliment.

„Afijn, jij denkt dus nog vaak na over die vriendin die er niet was?” „Eh, ja... Ik was gewoon niet echt gelukkig en toen was zij er ineens. Ik was eindelijk gelukkig, maar ze bestond dus helemaal niet. Het is echt heel raar.” Norina kijkt me vol begrip aan. „En nu dan? Ben je nu gelukkig?” Ik denk even na. „Nee, eigenlijk niet echt.” Ik neem een slok van mijn cola. „Maar vertel jij eens wat meer over jezelf. Hoe zit het met jou? Ben jij gelukkig?” „Oh, jawel. Ik vind lezen gewoon heel leuk en da's een hobby waar je jezelf makkelijk mee vermaakt. En daarnaast heb ik nog een paar vriendinnen met wie ik af en toe leuke dingen doe. Heb jij eigenlijk leuke vrienden?” Ik laat haar mijn meest flauwe glimlachje zien. „Och... Vrienden?” Norina kijkt verbaasd. „Heb je niet zo veel vrienden?” „Nee, ik heb eigenlijk helemaal geen vrienden. Ik ken wel mensen van mijn studie, maar daar doe ik niets mee naast mijn studie. En met m'n huisgenoten heb ik ook nauwelijks contact.” „Oh, waarom? Zijn ze niet zo aardig?” „Jawel... Maar ik voel me gewoon niet prettig in een groep mensen. Dan gaan ze het weer hebben over meisjes die ze hebben versierd met allerlei lollige openingszinnen. Sommigen hebben iedere week wel een one-night-stand en daar vertellen ze maar al te trots over. Ik hoef dat allemaal niet te weten. Ik zou zo graag een vriendin willen bij wie ik me gemakkelijk voel

en met wie ik leuke gesprekken kan hebben, en die heb ik dus niet. Ik hoef niet telkens te horen dat anderen het ene meisje na het andere "scoren". Norina kijkt me vol begrip aan. „Er zijn ook wel meisjes die hetzelfde willen als jij, hoor. Niet iedereen wil alleen maar seks.“ „Ja, vast.“ Ik neem nog een slok cola.

Ineens slaat Norina een arm om me heen. „Je bent best een lieve jongen, Willem.“ Ze kijkt me met een stralend gezicht aan. Ik voel dat mijn hart weer aardig op weg is naar een nieuwe recordpoging en ik voel me ineens heel gelukkig. Voorzichtig sla ik ook een arm om Norina heen, en we kijken elkaar nog een tijdje zwijgend aan. Wat is ze mooi, vooral nu ze een beetje lacht. Ik lach een beetje terug van de zenuwen. Dit is het fijnste moment dat ik in maanden heb ervaren en ik zou willen dat het eeuwig kon duren.

Eeuwig is een beetje overschat, maar het duurt toch zeker een paar minuten. Dan draait Norina zich naar me toe om me te zoenen. Mijn hartslag wordt nog hoger en ik voel me heel zenuwachtig. Mijn ogen vallen een beetje dicht en alles begint te duizelen.

Ineens flitsen er allerlei beelden door mijn hoofd. Ik zit op mijn bed en Anja hangt half over me heen. Ze zoent me en gelijk daarna verdwijnt ze als stof in de wind. Ik zie mezelf in mijn eentje in bed liggen huilen en ik hoor een harde gil. „Nee!!!“

Twee groene ogen staren mij geschrokken aan en het duurt even voordat ik door heb dat ik met Norina op mijn bed zit. „Nee!!!“ Ik ben heel erg aan het zweten en allerlei verschillende beelden van Anja wisselen elkaar snel af. „Nee!!!“ Langzaam dringt tot me door dat het geschreeuw uit mijn eigen mond komt. Verdwaasd draai ik mijn hoofd om te snappen waar ik precies ben, maar ik zit nog steeds met een geschrokken Norina op mijn bed. „Nee!“ schreeuw ik nog een keer. „Ik kan het niet! Je moet gaan, Norina! Ik kan het niet!“ Ik ga snel liggen en begraaf mijn gezicht in de deken, snikkend en bevend. „Ik kan het niet! Ga weg!“ Zachtjes hoor ik Norina's stem. „Willem...“ „Nee!“ schreeuw ik. „Ga weg! Ga weg!“ Even blijft het stil en dan hoor ik de deur open en weer dicht gaan.

Ik blijf nog even liggen huilen en laat langzaam tot me doordringen wat er is gebeurd. Wat heb ik gedaan? Ik draai mijn hoofd opzij en zie het groene doosje op mijn nachtkastje liggen. Uit radeloosheid pak ik het doosje en loop ik naar de badkamer.

Vanuit de spiegel staart een bleek, betraand gezicht zonder enig spoor van vreugde me aan. In zijn blauwe ogen zie ik angst. Angst voor het leven en vooral angst voor zichzelf. Wat wil die jongen met zijn leven? Hij is het aan het verprutsen. Minutenlang kijk ik mijn spiegelbeeld aan. Af en toe kijk ik even naar het groene doosje in mijn hand om vervolgens weer te bedenken wat voor slappeling ik eigenlijk ben. Vlucht maar weer weg van de werkelijkheid, Willem... Gebruik maar weer de makkelijke methode om je problemen op te lossen.

Ik draai me om, gooi het doosje leeg in het toilet en spoel door. Ik kijk nog even kwaad in de spiegel en loop dan terug naar mijn kamer. Ik kruip diep onder de deken. Rustig maar, Willem, binnenkort is ze er weer. Binnenkort is alles weer zoals het was.

De volgende dag blijf ik de hele dag op mijn kamer, behalve als ik af en toe naar het toilet moet. Het grootste deel van de dag kijk ik naar de televisie, simpelweg omdat ik totaal geen zin heb om iets anders te doen. Ik heb nog even geprobeerd om iets aan algebra te doen, maar ik kan mijn gedachten er niet bij houden. Gisteravond blijft maar door mijn hoofd spoken. Ik weet niet goed wat ik er van moet denken, maar ik weet wel dat het niet goed is. Van het stoppen met de pillen kan alleen maar narigheid komen, maar toch kan ik niet wachten tot mijn fantasie me wegsleept naar een betere wereld. Ik weet dat je niet altijd in je fantasiewereld kunt leven, maar de realiteit is momenteel gewoon te eng voor mij. Ik snap niet goed waarom ik zo raar reageerde toen Norina mij wilde zoenen, maar er is duidelijk iets niet goed met mij. Ik wil zo ontzettend graag een relatie met een leuk meisje als Norina, maar ik kan het niet. Ik kon het alleen vorig jaar, met Anja. Fantasie of niet, zij maakte me gelukkig.

De dag daarop is het al zover. Als ik wakker word en mijn ogen open, lijkt mijn hart even te stoppen met slaan. Van angst en opwinding weet ik even niet hoe ik moet reageren. Daar, op de vloer, ligt ze te slapen in haar slaapzak.

Weer moet ik huilen, maar vandaag zijn het tranen van blijdschap. Ik ga rechtop op mijn bed zitten en ik kijk vol liefde hoe ze langzaam haar ogen opent. Haar mooie, hazelbruine ogen. „Ach, je bent al wakker,” zegt ze, terwijl ze gaat staan. Ik spring van mijn bed en vlieg haar huilend om haar nek. Ik voel me dolgelukkig als ik haar zachte, vertrouwde huid tegen me aan voel. „Ik heb je zo gemist!” weet ik snikkend uit te brengen, maar Anja zegt niets. Ze heeft haar armen om me heen geslagen en houdt haar hoofd stijf tegen mijn schouder gedrukt. Ik kus haar op haar voorhoofd en haal mijn hand door haar lange haar.

Anja trekt haar hoofd terug en gaat dicht tegen me aan staan. Ik voel haar adem in mijn gezicht en ik zie een klein glimlachje om haar mond. Ze kijkt me een tijdje onophoudelijk aan met haar geweldig mooie ogen en zegt dan: „Ik heb jou ook gemist, Willem.” Ze zoent me en ik voel mijn hele lichaam week worden in haar armen. God, wat heb ik haar gemist. Wat snappen psychiaters ook eigenlijk van een mens?

Ik geef haar nog een kus op haar wang. Hmm, wat ruikt ze lekker. Haar ogen, waarbij alle andere ogen ter wereld in het niets vallen, kijken me liefdevol aan. Met mijn handen houd ik haar mooie lichaam stevig vast. Hoe heb ik haar kunnen verliezen? Ik wil haar nooit meer kwijt. Als ik in haar ogen kijk, weet ik zeker dat Anja het mooiste is wat me ooit is overkomen. Ze is simpelweg perfect.

Na enkele minuten gaan we samen op mijn bed liggen en zwigend kijken we elkaar aan. Allebei snappen we dat we nu niet hoeven te praten. Dit moment is geweldig en we hoeven er geen woorden aan vuil te maken. Na een tijdje gaan we tegen elkaar aanliggen en het duurt enkele uren voordat we weer opstaan.

Het is half 5 's middags als ik met Anja hand in hand naar het meertje in het bos loop. De lucht is helder blauw met wat witte wolkjes en de zonneshijn laat de blaadjes aan de bomen

extra groen lijken. Wat is de wereld toch mooi.

Bij het meertje aangekomen, gaan Anja en ik op het bankje zitten waarop we vorig jaar ook hebben gezeten. De felle zon wordt mooi in het meertje weerkaatst, maar ik kijk vooral naar Anja. Zij kijkt naar het water en haar lange haar, dat ze inmiddels in een staartje heeft gedaan, deinst mee op een speels windje.

„Anja, ik ben echt heel blij dat je er weer bent. Je bent nog mooier dan ik me kon herinneren." Anja kijkt me lachend aan. „Jaja, dat zal wel..." Een beetje sip kijkt ze naar beneden. Ik vraag wat er is en ze kijkt me een beetje bedroefd aan. „Ach Willem, dat weet je zelf ook wel. Dit kan eigenlijk niet." Ik schrik van haar woorden. „Hoezo? Wat bedoel je?" „Ik vind je geweldig, Willem, maar wij kunnen niets hebben. Je kunt niet eeuwig in je fantasiewereld blijven leven." Ik ben er even stil van en zeg dan: „Maar je bent alles wat ik heb, Anja. En je bent... geweldig!" „Maar ik besta niet, Willem. Hoe leuk je mij ook vindt, ik ben niets meer dan een heel realistische fantasie. Met mij kom je niet verder in het leven." Geschrokken kijk in haar aan. Hoe kan ze dit nou zeggen? Kan ik dan zelfs mijn zelfbedachte vriendin niet meer vertrouwen? „Maar ik wil helemaal niet verder in het leven. Ik kan het toch niet. Ik heb geen vrienden en ik heb geen vriendin. Daar zal echt geen verandering in komen... Waarom zou ik niet gewoon gelukkig met jou kunnen worden?" Anja kijkt me treurig aan, maar geeft geen antwoord. En eigenlijk weet ik zelf ook wel wat ze bedoelt. „M-maar... Voor mij ben je toch echt?" Ik leg mijn arm om haar heen. „Ik zie je, Anja. Ik voel je. Jij zit hier echt naast mij." „Nee Willem, je weet best dat je eigenlijk je pillen moet innemen. Ik besta nog steeds alleen in je hoofd." Ik trek mijn arm terug en ik staar in het water. Ik voel me vreselijk, maar vreemd genoeg komen er geen tranen. Ik voel me heel hulpeloos en ik heb geen idee wat ik moet doen. Zelfs huilen komt niet in me op.

„Maar ik zal je niet verlaten, Willem. Ik laat je niet in de steek." Aangenaam verrast kijk ik op, maar ik snap nog niet helemaal wat ze bedoelt. „Je hebt toch een leuk meisje ontmoet, ene Norina?" „Eh... Ja, klopt. Ze is heel aardig. Maar ze valt in het niet bij jou, Anja." Ik zie even een beetje trots in

haar ogen, maar al snel kijkt ze me weer heel serieus aan. „Ik zal je helpen met Norina. Ik zal zorgen dat je met haar zoent. Als je dat eenmaal aandurft, komt het wel goed tussen jullie. Je moet me beloven dat je dan weer je pillen gaat innemen." Ik denk hier even over na en er komt alsnog een klein traantje in mijn oog. „Maar dan ga je dus toch weg..." „Ja, maar dan kun jij iets met Norina krijgen." Ze pauzeert even en praat dan verder. „Ik zal jou ook heel erg missen, Willem. Ik houd echt van je, en jij van mij. Maar zo werkt het leven nu eenmaal niet. Je moet een echte vriendin krijgen." Ik blijf een tijdje in het water staren, niet wetend wat ik er nog over kan zeggen.

Meer zeggen we ook niet meer tegen elkaar. Als we thuis zijn, gaan we samen in bed liggen. We kruipen dicht tegen elkaar aan, maar de blikken die we uitwisselen zijn niet vrolijk. Onder de deken streel ik haar rug en ik kus haar op haar voorhoofd. Hoe kan ze nou niet echt zijn? Ze is... zo echt! Als ik in de stemming was voor flauwe grappen, zou ik nu zeggen dat ik niets van vrouwen snap. Maar zelfs deze gedachte maakt me niet in het minst vrolijk.

Die nacht slaap ik heel onrustig. In mijn droom sta ik weer in de disco. Het is de avond waarop ik Anja vorig jaar heb ontmoet, maar nu is ze er niet. Angstig loop ik te zoeken in de grote menigte, maar nergens zie ik haar. Een eindeloze rij van mensen die ik opzij moet duwen om verder te kunnen lopen, maar Anja zit er niet tussen. De mensen gaan steeds bozer kijken en ze lijken ook steeds groter. Uiteindelijk val ik voorover op de vloer. Als ik bijkom van de pijn, kijk ik omhoog. Om me heen staan nog steeds allemaal mensen, maar ze kijken niet naar me. Ze praten gewoon verder met elkaar. Ze zien me niet en ze missen me ook niet.

Als ik de volgende ochtend woelend wakker word, zie ik Anja niet. Ik zie wel haar kleren op de vloer liggen, dus ik vermoed dat ze aan het douchen is. Het duurt niet lang voordat dit inderdaad het geval blijkt te zijn.

Met een handdoek om zich heen geslagen, komt Anja mijn kamer binnenlopen. Ze glimlacht naar me en komt naast me op het bed zitten, haar natte haren tegen haar rug geplakt. Ze slaat haar armen om me heen en buigt haar hoofd naar me

toe. Ik zie dat ze haar ogen sluit en doe ook die van mij dicht. Ik voel haar zachte lippen op de mijne. Ik sla mijn armen om haar heen en geniet van de intense zoen die volgt. Kon dit moment maar eeuwig duren. Ook zoenen kan ze perfect.

Als ik mijn ogen iets later weer open, zie ik haar gezicht vlak voor me. Met haar mooie ogen kijkt ze me aan. „Je kunt het wel, Willem. Waarom niet met Norina?” Bah, wat vervelend dat ze daar nu weer over begint. „Je moet gewoon niet aan mij denken. Denk alleen aan haar en hoe leuk ze wel niet is. Geniet van het moment, zoals je net ook met mij hebt gedaan.” Ik knik gehoorzaam, maar ik ben niet blij met dit onderwerp.

Het is niet veel later als de telefoon gaat. Ik neem op en het blijkt Norina te zijn. „Hé Willem, hoe gaat het met je? Ik heb je al een paar dagen niet meer gezien. Is alles nog goed?” Ik ben een klein beetje blij om haar stem te horen, maar ik kijk toch ondertussen naar Anja. Anja's stem, die is pas ècht mooi! „Eh... Ja, het gaat wel goed. Zullen we nog eens afspreken om het over laatst te hebben?” „Ja, is goed... Zal ik weer bij jou langs komen?” Ik zeg dat vandaag mij wel uitkomt. „Okee, dan zie ik je vanmiddag wel. Tot straks!”

De daaropvolgende uren zijn heel vreemd. Ik ga op mijn bed zitten en Anja gaat in kleermakerszit op de vloer zitten lezen in een studieboek. Daar zit ze dan, te studeren. Haar lichaam is het mooiste lichaam dat ik ooit heb gezien. Ze is vrij slank, maar heeft alles wat een vrouwelijk lichaam moet hebben. Haar gezicht is een unieke combinatie van vertederende onschuld en volwassen doelbewustheid, haar ogen zijn simpelweg niet te beschrijven met alle woorden die ik ken en haar lange haar glanst geweldig mooi, zelfs als de zon er niet op schijnt. Ze is ongelooflijk trouw en ze begrijpt precies hoe ik me altijd voel. Kon ik de rest van mijn leven maar met haar delen. Ik kan helemaal niets bedenken wat ik liever zou willen. Maar helaas, het kan niet. Het mag niet. Ik moet gelukkig worden zonder haar. Binnenkort zal ze weer verdwijnen. Het is gruwelijk, maar onvermijdelijk. Urenlang kijk ik vanaf mijn bed toe hoe ze daar zit, zonder de kleinste intentie om op te staan of een andere kant op te kijken. Anja is alles waar mijn leven om draait.

's Middags rond 3 uur gaat de deurbel. Anja kijkt op van haar boek. Ze zegt even niets, maar ik weet wat ze gaat doen. „Succes, Willem! Doe je best!” Snel schuift ze al haar spullen onder mijn bed en loopt ze weg, mijn kamer uit. Ik sta op van mijn bed en loop langzaam naar de gang. Om de hoek zie ik dat Remco al weer open heeft gedaan. Daar staat ze, met haar mooie, groene ogen en haar haren in de gebruikelijke paardenstaart. Norina.

„Hoi,” zeg ik. Norina glimlacht en we gaan mijn kamer binnen. „Hoe gaat het, Willem?” Ze kijkt bezorgd, maar ik zeg dat alles wel goed gaat. Ik kan haar natuurlijk niet vertellen dat Anja er weer is. „Sorry dat ik laatst zo... eh, vreemd reageerde. Ik voelde me niet zo lekker... Maar laten we het er maar niet meer over hebben. Heb je zin om een eindje door het bos te lopen? Ik ken een leuk plekje.” Norina stemt in en samen lopen we naar buiten, het bos in.

„Waarom ben je de afgelopen dagen niet in de bibliotheek geweest?” vraagt Norina. „Toch niet om mij te ontlopen?” „Eh... Nee, ik voelde me een tijdje niet zo lekker. Ik ben ook niet naar colleges geweest.” Norina kijkt me bezorgd aan en ik ben blij dat ze het gelooft. „En jij? Wat heb jij gedaan?” „Och, veel gelezen natuurlijk... En ik ben met een vriendin naar de bioscoop geweest.” „Oh, leuk. Welke film?” „Scariest Movie Ever.” „En, is hij echt zo eng als ze hebben beloofd?” De film werd al maandenlang aangekondigd en men zei dat hij de titel absoluut waar zou maken. „Ja, hij was best eng.” „Mooi.”

Na een tijdje komen we bij het bosmeertje, mooi en verlaten als altijd. „En, wat vind je van dit plekje?” vraag ik aan Norina. Ze kijkt enthousiast rond. „Zo, dus onze wandeling had ook nog een bestemming?” Lachend kijkt ze me aan. Dit is het moment, Willem... Dit is het moment om je blunder van laatst goed te maken en om Norina te laten zien dat je haar heel leuk vindt.

Als ik mezelf genoeg moed heb ingeprent, pak ik haar handen vast en begin ik haar te zoenen. Ik merk dat ze verrast is, maar wel aangenaam verrast. Het wordt een innige zoen en ik geniet volop zonder daarbij aan Anja te moeten denken.

„Wauw!" is het enige wat Norina na afloop uit kan brengen en ik weet er niets aan toe te voegen. „Kom," zeg ik, en ik loods haar naar het bankje. We gaan tegen elkaar aan zitten en kijken in het water, allebei te verlegen om nu iets te zeggen. Af en toe kijken we elkaar even zwijgend aan. Ze is echt leuk.

Die avond lig ik op mijn rug op mijn bed, met Anja naast me. Ik heb haar verteld hoe het vanmiddag ging en ze was blij voor me. „Ik zei toch dat je het kon, Willem. Het wordt wel iets tussen jou en Norina. Je zult straks net zo gelukkig met haar zijn als je met mij was." Zelf weet ik niet precies wat ik er van moet denken, maar ik probeer om er net zo blij om te zijn als Anja. Norina is een erg leuk meisje en volgens mij passen we wel bij elkaar. Maar een leven zonder mijn grote liefde, die nu nog naast mij ligt, kan ik niet voor me zien.

Als het plafond na een tijdje mijn interesse verliest, draai ik mijn hoofd opzij en kus ik Anja op haar wang. „Ik houd van je. Je hebt echt geen idee hoe belachelijk veel."

De daaropvolgende dagen zie ik Norina regelmatig. We praten, we wandelen, we zoenen en we knuffelen net als ieder ander verliefd stelletje. Als ze er niet is, doe ik dezelfde dingen met Anja. Ik voel me vrolijk, maar eigenlijk weet ik dat ik er snel een eind aan moet maken. Als ik echt iets met Norina wil, moet Anja weg. Het is de bittere waarheid. Als ik op een dag een nieuw doosje pillen moet halen bij de apotheek, besluit ik dan ook om ze maar weer te gaan gebruiken.

En nu sta ik daar, naast mijn bed. Ik kijk naar het groene doosje en vraag me af hoe een paar pillen toch zo veel invloed kunnen hebben op de wereld. Op mijn wereld. Anja staat vlak voor me en kijkt me treurig aan. Ik open het groene doosje en haal er een pil uit. Ik kijk nog eens goed in Anja's ogen. Het zou immers kunnen dat ik haar na vandaag nooit meer zie. „Het is beter zo," zegt ze, maar ze klinkt sip. Wauw, ik dacht precies hetzelfde. Ik weet dat mijn leven door deze pillen weer ingrijpend zal veranderen. Morgen zal ik weer om moeten gaan met de harde realiteit. Ik zou eigenlijk heel verdrietig moeten zijn, maar gek genoeg ben ik dat niet. „Het is inderdaad beter zo, Anja. Morgen zal ik een normaal leven

lijden. Een normaal, gelukkig leven. Dankzij jou. Je hebt me heel erg geholpen." Ik neem de pil in en omhels haar. Ik druk haar mooie lichaam stevig tegen het mijne. Nu nog zo onvoorstelbaar echt; morgen een verdwenen droom.

Met een vredig gevoel laten we elkaar los. Anja kruipt in haar slaapzak en ik onder de vertrouwde deken van mijn bed. Ik lig nog een tijdje wakker. Iedere keer als ik me hiervan bewust word, kruip ik nog iets dieper onder de deken weg. Langzaam voel ik toch tranen in mijn ogen komen.

Die nacht droom ik bijna hetzelfde als enkele nachten geleden. Ik loop angstig rond in de disco, op zoek naar Anja. Ze is er niet en na een tijdje val ik voorover. Om me heen zijn mensen met elkaar aan het praten, zonder ook maar een beetje aandacht aan mij te schenken. De mensen zien me simpelweg niet liggen. Maar dan komt er ineens een reikende hand uit de menigte. Ik draai mijn hoofd en zie twee groene ogen die me door brillenglazen aankijken, met eronder een brede glimlach. „Kom, Willem." Dankbaar pak ik Norina's hand vast.

Zwijgend staan we elkaar aan te kijken. Wij hebben nooit veel woorden nodig om elkaar te begrijpen. Het is de relatie die iedereen heeft met zijn spiegelbeeld.

Ik sta voor de spiegel. Alleen. Een kwartiertje geleden werd ik wakker. Alleen. Anja is weer weg. Maar ik weet dat het niet erg is. Norina is er nog. Vanmiddag komt ze weer langs, en ik kijk er al naar uit. Mijn spiegelbeeld ook, zo te zien.

Buiten vliegt een vogel, om neer te strijken op een grote tak. Hij kijkt even om zich heen en vliegt dan weer verder. Ik sta voor het raam, toe te kijken. Jaja, ik heb vandaag de gordijnen geopend. Het zonlicht verlicht mijn kamer, die nu veel vrolijker lijkt dan anders.

Ik kijk nog even op de klok. Bijna 2 uur. Norina zal zo wel komen. Gewoon wachten, Willem. Geduld is een schone zaak.

Met een mooi boogje belandt het papiertje in de prullenmand. Ik heb maar wat rotzooi opgeruimd, want wachten is best saai

als je verder niets doet.

Ik kijk weer op de klok. Kwart voor 3 alweer. Hmm, Norina is wel een beetje laat. Maar ze zal vast wel komen. We hadden immers afgesproken.

Ik heb mijn gordijnen maar weer gesloten. Die klotezon heeft nu wel lang genoeg in mijn kamer geschenen.

Bijna half 4. Verdomme, waar blijft ze?

Met een smak zet ik het lege glas neer. Zo, nu heb ik wel genoeg cola gehad. Ik ga weer zitten en luister naar de muziek die ik inmiddels heb opgezet. Het depressieve geschreeuw van Korn komt aardig in de buurt van hoe ik me voel.

4 uur... Godverdomme, hier klopt iets niet. Norina is nog niet één keer eerder zo laat geweest. Ik pak een studieboek dat binnen handbereik ligt en gooi het hard tegen de muur. Waarom is ze er niet?

Even denken... Als Norina niet hier is, zit ze misschien in de bibliotheek. Ik weet ook niet waar ze woont en ik ken haar telefoonnummer niet, dus ik kan haar verder niet bereiken.

Gespannen loop ik de bibliotheek binnen, op zoek naar Norina. Een rondje door de leeszalen geeft geen resultaat. Met een angstig gevoel loop ik weer naar buiten. Hmm, ze kan natuurlijk ook net pauze aan het houden zijn. Snel loop ik weer naar binnen, naar de kantine.

Ik voel de spanning snel verdwijnen als ik zie dat ze daar inderdaad zit, thee te drinken. Ik loop er snel heen. Als Norina me ziet, kijkt ze verrast. „Oh... Hoi, Willem. Ga zitten.”

„Waar was je nou?” vraag ik, nog een beetje kwaad. Norina kijkt me verbaasd aan. „Ik? Ik zat gewoon in de bibliotheek. Waar was jij de afgelopen tijd?” Ik snap er niets meer van. „We hadden toch afgesproken vandaag?” „Eh... Nee. Ik heb je helemaal niet meer gesproken sinds... Tja, sinds ik laatst bij je was.” Ik ga zitten. Langzaam valt het kwartje. „Wij hebben elkaar daarna niet meer gezien, zeg je?” Norina lijkt nog verbaasder dan ik. „Nee, je kwam ineens niet

meer naar de bieb." Ik voel me steeds kwader worden, maar niet op Norina.

„Hoe gaat het eigenlijk met je?" vraagt ze. „Ik schrok heel erg toen je laatst zo..." Ze weet niet hoe ze haar zin af moet maken, maar ik weet wat ze bedoelt. „Eh... Tja, laten we het daar maar niet meer over hebben."

Als we iets later door de gang lopen, pak ik haar handen vast. „Het spijt me dat ik laatst zo raar deed. Ik voelde me niet zo lekker... Wat dacht je van een herkansing?" Norina glimlacht verlegen. Gelukkig maar, denk ik, het wordt nog wel iets.

Ik draai mijn gezicht naar haar toe om haar te zoenen. Maar net als ik haar lippen voel, gebeurt het weer. Ik zie ineens overal flitsen van Anja. Anja die me zoent. Anja die me vertelt dat ik het ook met Norina kan. Ik denk terug aan mijn eerste zoen met Norina en beseft ineens dat het Norina niet was. Het was gewoon een fantasie, net als Anja. „Nee!" hoor ik mezelf zeggen. „Nee, ik kan het niet!"

Norina kijkt me geschrokken aan. Ik kijk naar de muur. „Sorry Norina, het ligt niet aan jou. Ik kan het gewoon niet." Norina begint zachtjes te huilen en ik voel mezelf heel kwaad worden. Boos kijk ik om me heen, niet wetend wat ik hier mee aan moet. Klootzak! Je verpest alles! Je kunt het niet! Verschillende stemmetjes galmen door mijn hoofd. Mijn zicht vervaagt en ik voel me week worden. Als ik mijn hoofd naar Norina draai, lijkt alles even heel langzaam te gaan. Tranen springen in mijn ogen en ik zak door mijn knieën. Norina begint nog harder te huilen. „W-wat is er?" snikt ze. Ik val met mijn voorhoofd op de vloer en de pijn schiet door mijn hoofd. Je bent een loser, Willem! Of je nou wil of niet, je faalt in je leven! Niets kun je... Helemaal niets. Ik druk mijn handen hard tegen mijn oren, maar de stemmetjes in mijn hoofd verdwijnen niet. Eindelijk iets moois in je leven, Willem... Maar je kunt het niet. Je wil het niet. Ook in de liefde verlies je! Vlak voor me zie ik de vloer, waar ik zo graag doorheen zou zakken. Wegzakken uit de situatie. Verdwijnen uit deze rotwereld. Maar nee, die kutvloer is natuurlijk wèl echt. Tussen de tranen door zie ik een druppel bloed op de vloer vallen. Auw, mijn hoofd doet echt pijn.

Als ik omhoog kijk, zie ik dat Norina me met grote, betraande ogen aankijkt. Ze reikt haar hand uit, maar ik sta zelf op. „Sorry, Norina! Het spijt me echt!“ schreeuw ik en huilend ren ik naar de uitgang. „Wacht!“ Norina komt achter me aan, maar ik sprint naar mijn fiets en ga er snel vandoor, naar huis.

Thuisgekomen sprint ik naar de badkamer. Geschrokken kijk ik in de spiegel. Mijn spiegelbeeld lijkt enger dan ooit tevoren. Het komt niet door die zacht bloedende wond op zijn voorhoofd, niet door zijn lijkleke kleur en niet door de half opgedroogde tranen op zijn wangen. Het komt zelfs niet door die vreselijke blik in zijn ogen, die niets anders dan angst en agressie uitstraalt. Nee, wat dit spiegelbeeld echt eng maakt, is dat hij de grootste mislukking is die ik ooit heb gezien. Ik haat hem. Ik wil hem niet zijn. Waarom ben ik niet normaal, net als zoveel andere mensen?

Ik ren naar de keuken en open de bestekla. Mijn hele lichaam trilt als ik een aardappelschilmesje pak. Ik houd hem even voor me in de lucht en zie het weerkaatste zonlicht. De zon... Kutzon. Mijn leven kent geen zon en daar zal nooit verandering in komen.

Ik loop terug naar de badkamer en kijk onderweg wild om me heen. Gelukkig zijn er geen huisgenoten in de gang. Smerige klotewereld! Ik haat je!

Weer in de badkamer kijk ik nog eens in de spiegel. Zo, klootzak, het moest maar eens stoppen. Ik houd met mesje stevig vast in mijn rechterhand en draai mijn linkerpols naar boven. Mijn spiegelbeeld staat me aan te hijgen alsof zijn hoofd uit elkaar gaat spatten. Ik kijk hem even aan en begin hard te huilen. Verdomme, het komt allemaal door Anja... Ze heeft me helemaal niet geholpen. Pillen of niet, Anja zit in mijn hoofd. Ze is perfect in elk opzicht en ze zal altijd in mijn gedachte zijn als ik iets wil doen met een ander meisje. Het enige geluk in mijn leven is niet echt... En daardoor zal ik ook nooit echt gelukkig zijn.

Door mijn tranen heen kijk ik weer naar de jongen in de spiegel. Godverdomme, Willem, waarom? Ik voel me steeds kwader worden en haal het mesje tevoorschijn. Met mijn linkerhand veeg ik de tranen uit mijn ogen, zodat ik naar

mijn pols kan kijken. Vlak onder de huid zie ik bloedvaten lopen. Voedingskanalen van een lichaam dat het leven niet verdient. Ik haat mezelf!

Ik houd het mesje tegen mijn pols en druk de scherpe punt langzaam in mijn huid. Ik voel de pijn, maar wat ik nog veel erger voel, is haat. Ik beweeg het mesje langzaam en maak een lang sneetje. Heftige pijn schiet door mijn arm en er druppelt bloed in de wasbak. Je hebt het leven niet verdiend, Willem!

„Nee!” gilt een meisjesstem. Ik kijk geschrokken om en daar staat Norina in de deuropening, lijkkbleek. „Doe het niet!” Ineens duikt ze naar voren en pakt ze het mesje af. Ze gooit het op de vloer en omarmt me. Snikkend leg ik mijn hoofd op haar schouder. „Rustig, Willem, het komt goed,” zegt Norina.

Geluk is voor iedereen verschillend. Sommige mensen zijn gelukkig omdat ze goede vrienden hebben, andere mensen zijn gelukkig omdat ze een glorieuze carrière nastreven, nog andere mensen zijn gelukkig omdat ze een liefdevolle relatie hebben en er zijn ook mensen die hun geluk uit een of andere hobby halen.

En ik? Ik ben weer hard met mijn neus op de feiten gedrukt. Mijn geluk bestaat niet. Gelukkig zijn... Ik kan het gewoon niet.